

VIELÄKIN NIISTÄ LUOKKAVASTAKOHDISTA

EUVOSTO-Venäjän entinen pääministeri, Lenin, joka muutti manalan majoille joku aika sitten, eräässä puheessaan lausui luokkien olemassaolosta ja niiden vastakohtista seuraavasti:

“Mikä on luokka yleisesti? Se on sellainen, mikä sallii ihmiskunnan yhden osan anastaa itselleen toisen osan työtuotteet. Jos osa yhteiskunnasta anastaa itselleen kaiken maan, silloin meillä on maanomistajain ja talonpoikien luokka. Jos osa yhteiskunnasta omistaa tehtaat ja tuotantolaitokset, arvopaperit ja pääoman, toisen osan työskennellessä niissä, meillä on kapitalistien ja proletaarien luokka. Meillä ei ollut vaikeaa päästä eroon tsaarista. Muutamat päivät riittivät siihen. Ei myöskään ollut vaikea päästä eroon maanomistajista. Siihen kului vain muutamia kuukausia. Eikä myöskään ole hyvin vaikeaa päästä eroon kapitalisteista. Mutta me emme vielä ole hävittäneet luokkia. Yhä vieläkin on olemassa työväenluokka ja talonpoikainluokka. Kun talonpoika elelee maallaan ja anastaa elintarpeiden ylijäämän — ylijäämän, jota hän ei tarvitse itselleen ja karjalleen — hän muuttuu riistäjäksi. Mitä enemmän leipää hän pidättää itselleen, sitä edullisempi se on hänelle ja toiset saavat nähdä nälkää hänen kauttaan. ‘Mitä nälkäisemmäksi toiset tulevat, sitä paremman hinnan saan leivästäni.’ Te huomaatte, että tämä kysymys ei ole niin helposti ratkaistavissa kuin tsaarin, maanomistajain ja kapitalistien kukistamista koskeva kysymys.”

Edellä oleva lausunto on annettu liki neljä vuotta sitten, eli Venäjän vallankumouksen nuoruusvuosina. Jo silloin Lenin myönsi, sikäläisistä taloudellisista suhteista saamainsa vaikuttimien kannustamana, että luokkavastakohtat yhä edelleenkin ovat ratkaisemattomat Venäjällä, samoin kuin muissakin kapitalistisissa maissa, vaikka olikin tapahtunut vallankumous, vallankumous, jota yleisesti sanottiin yhteiskunnalliseksi, vaikkakin se myöhemmin on osotautunut puhtaaksi poliittiseksi vallankaappaukseksi paremmin kuin yhteiskunnalliseksi vallankumoukseksi.

Tässä lausunnossa, eli lainauksessa, ydinajatuksena esiintyy Venäjän talonpoikien ja palkkatyöläisten etujen vastakohta, jonka ratkaisemisen Lenin sanoo olevan vaikeamman kuin tsaaria, suurmaanomistajia ja

kapitalisteja koskevat kysymykset. Onko tämä kysymys tullut sitten ratkaistuksi, näiden viimeisten vuosien aikana. Jos me uskoisimme kaiken sen, mitä Venäjästä jotkut tšekäläiset “ystävät” sanovat, niin tulimme siihen vakaumukseen, että tuo kysymys on jo aikoja sitten ratkaistu: vielä ennemminkin, näiden “ystävain” lausuntojen sitten enään, kun Venäjällä tapahtui vallankumous. Mutta niin ei ole asiainlaita. Tuo kysymys on ollut olemassa, on yhä edelleenkin ja luonnollisesti ratkaisemattomana.

Niin, Venäjällä on edelleenkin riistettäviä ja riistäjiä. Näiden taloudellisten etujen vastakkaisuus johtaa taisteluihin, jotka “näin rauhan” aikana tavallisesti ilmenevät työtaisteluina, lakkojen ja muiden sellaisten kahnausten muodossa. Venäjän virallisista raporteista, sikäli kuin niitä lasketaan julkisuuteen, ulkopuolisen maailman nähtäväksi, käy selville, että siellä on viimeisten kuukausien, erikoisesti viime vuoden, aikana ollut runsaasti lakkotaisteluja. Näiden taisteluiden syyt ja seuraukset eivät ole Venäjällä toisenlaiset, kuin muissa kapitalistisissa maissa. Huonot palkat, huonot työ- ja olosuhteet ovat syitä lakkoihin. Ja seurauksia ovat työläisten taisteluhengen lamauttamistarkoituksessa toimeenpantut jahtaukset, vangitsemiset ja tuomitsemiset. Näitä myös on tapahtunut ja tulee edelleenkin tapahtumaan Venäjällä, niin hyvin kuin muuallaan.

Kapitalistiseen omistusoikeuteen perustuva tuotanto, olkoonpa tuo kapitalismi valtiokapitalismia tai yksityiskapitalismia, yrittää saada mahdollisimman halvalla työvoimaa, pitää tuotantokustannukset alhaalla, jotta liikevoitot pysyisivät suurina. Tuotantokustannuksien halpuudelle, palkkain pieniuudelle, välttämättömäksi syyksi työnantajat tavallisesti selittävät sen tai tämän seikan, useimmiten sen, että tuotteita ei voida myydä, jollei niiden hintoja lasketa. Nämä tällaiset selitykset ovat tuttuja kaikille niille työläisille, jotka ovat tuotannollisessa elämässä mukana.

Puhuessaan Venäjällä olevista luokkavastakohtista ja niistä syistä, miksi tuotantokustannukset täytyisi saada laskeutumaan, joka luonnollisesti käy päinsä vain palkkain katkomisen ja tuotannon tehoistamisen kautta, Venäjän nykyinen pääministeri, Alexis Rykoff, lausui m. m. seuraavat lauseet, lauseet, jotka kertasi yksi tšekäläinen

kommunistien lehti, joten niiden pätevyyttä kai ei voida kyseenalaiseksi asettaa.

“Teollisuustyöläisten ja talonpoikien välillä”, hän lausui, “ei ole yhteistoiminnan perustaa. Ne eivät kulje suhteellisesti samalla tasolla palkoissa ja tuotteistaan saamista korvauksissa. Teollisuustyöläisten tuotteita myydään liian kalliista hinnasta Venäjällä ja maan tuotteita liian halvasta. Saadessaan tuotteistaan mitättömän pienen hinnan, maanviljelijät eivät voi ostaa teollisuustuotteita muuta kuin pienessä määrässä, jos ollenkaan.

“Kun talonpojat kieltäytyvät ostamasta kalikoota (hienoa puuvillakangasta), öljyä ja nauvoja, niiden hintain ollessa liian korkealla, niin mikä siitä on seurauksena? Seurauksena siitä on poikkinainen ketju, jonka toinen pää sattuu työläisiin. Jos talonpojat kieltäytyvät ostamasta, olkoonpa kysymyksessä mitkä tuotteet tahansa, niin siitä seurauksena ollen niiden tuottamista täytyy vähentää ja kaupungeissa — tehtaissa — olevia työläisiä joudutaan eroittamaan työstään.

“Meidän kriisimme ei ole köyhyyden ja puutteen kriisi. Se on, aivan päinvastainen, liikatuotannon ja ylijäämän kriisi — viljan ylijäämän, jolle ei ole markkinoita meidän kaupungeissamme ja joka, näin ollen, pitää leivän hinnan alhaalla ja heikentää talonpoikain ostokykyä.

“Teollisuuden ja maanviljelyksen välisen tasapainon puuttuminen on historiallinen tosiasia Venäjällä. Se oli olemassa ennen sotaa, jolloin Venäjältä vuosittain vietiin ulos viljaa noin viisi- eli seitsemänsataa miljoonaa puudaa (puuda on noin 36 paunaa). Yksinpä Venäjän teollisuuskin suurelta osalta pidettiin käynnissä ulkomaalaisella rahalla, rahalla, joka tuli joko hallituksen kautta lainoina tai sitten ulkomaalaisten kapitalistien suoranaisine sijoituksina Venäjän teollisuuksiin, erikoisemmin kaivos ja metalli teollisuuksiin.”

Selvää puhetta ja lausuttu mieheltä, joka kai tuntee tilanteen. Mutta tšekäläiset poliitikoitsijat eivät vain tuossa lausunnossa esille tulleille tosiasioille lainaa huomiota, enempi kuin muillekaan tosiasioille, eivätkä edes niitä kerro seuralaisilleen.

Ostajan ja myyjän, olkoonpa kysymys minkälaisesta ostosta tai myynnistä tahan-

sa, välillä aina syntyy eripuraisuutta. Myyjä haluaa mahdollisimman korkean hinnan ja ostaja tahtoo mahdollisimman halvalla. Siitä ei päästä ohi kiertämällä eikä kaartamalla. Kiistelemistä jatkuu, kunnes lopulta tilanne kehittyy sellaiseksi, että lopullisesti ratkaistaan, kumpi on herra. Mahdottomuus on talonpoikia ja teollisuustyöläisiä pitää samassa ketjussa, Venäjällä paremmin kuin muuallakaan. Ketjun päät eivät koskaan sovi yhteen, vaan huiskuvat sinne ja tänne, iskevät tällä kertaa talonpoikia ja seuraavalla kerralla teollisuustyöläisiä.

Todellakin täytyy ihmetellä sellaisten työläisten käsityskyvyn pätevyyttä, jotka yhä vieläkin uskovat, että työnantajat ja työläiset voivat kuulua samaan taistelurintamaan. Poliittisten liikkeiden johtomiehiltä luonnollisesti ei voida odottaakaan muuta kuin mainitunlaista “uskomista”, sillä heillä on kysymyksessä persoonalliset edut, eikä johdettavainsa työläisten edut.

Venäjän taloudellisen elämän kulkua, siinä ilmeneviä tosiasioita, seuraavat ja tuntevat henkilöt ovat kymmenillä eri lausunnoillaan vahvistaneet, että luokkavastakohdat eivät ole hävinneet Venäjältä. Siellä edelleenkin on riistettäviä ja riistäjiä. Niiden taloudellisten etujen vastakohdat ovat olemassa, kehittyvät ja kiristyvät, kunnes vihdoin hyökkäävät yhteen avoimessa kamppailussa. Mutta kaikesta tästä huolimatta jotkut “työväenliikkeet” julkenevat väittä, että Venäjän työläiset, kapitalistit ja talonpojat kulkevat “käsikädessä” ja hallitsevat taloudellista ja poliittista elämää “yksinomaan” palkkatyöläisten hyväksi. Ja samalla tyrkyttävät, että meidän täällä, kuten muissakin maissa, täytyisi uhrata kaiken energiamme, henkemmekin, päästäksemme samanlaiseen, eli Venäjällä vallassa olevaan yhteiskuntamuotoon. Tosiasia on, kiertämätöin tosiasia, että me täällä olemme tällä kertaa samanlaisessa yhteiskunnassa, yhteiskunnassa, jossa riistetään ja sorretaan työläisiä, vangitaan ja kidutetaan vankeiloissa — surmataankin — niitä, jotka uskaltavat vaatia työläisille kuuluvia oikeuksia ja rikkauksia. Meidän, palkkatyöläisten, tehtävä on pyrkiä pois moiseesta yhteiskunnasta, eikä vain virallista nimeä muuttamaan. Tällaisessa poispyrkimystarkoituksessa I.W.W. järjestää työläisiä ja siksi siihen kannattaa työläisten järjestyä.

